

VESTI z GORIŠKEGA

Nositelj pravice je človek

Ze za časa francoske revolucije so leta 1789 razglasili večno resnico, da je človek, in ne državljan subjekt človečanskih pravic. To pa zato, ker so človekove pravice večne in zadevojo osebo kot tako, ne glede na njegovo državljanstvo. Človek ostane vedno človek s svojimi naravnimi pravicami, ki so povsod n. svetu enake, recimo tu di samo kar se tiče tistih svobodaščin, ki tvorijo temeljno načelo sodobne demokracije. Listina človečanskih pravic, ki velja za ves svet, vsebuje kot neovrgljiv seznam potreb, ki jih človek kot naravno živo bitje nujno potrebuje in preko njih brez trpljenja in hudičnih usodnih posledic ne more!

»Namen človeške družbe je ohranitev naravnih in neizbrisnih pravic človeka« so zapisali leta 1789 francoski revolucionarji v svojem proglašu. Povedali so, da so te pravice: »Svoboda, lastnina, varnost in upor pred zatiranjem.«

»Vsaka družba (to je vsake države, op. ur.) — je rečeno v 16. točki proglaša — kjer ni zavarovano jamstvo pravic, je brezustavna.«

Gori navezena resnica, ki jih človeštvo od svojega rojstva čuti in po njih praktični uveljaviti trepeti, so danes prav tako žive in aktualne kot vselej v zgodovini trpečega človeštva.

Zal pa se tudi v nekaterih zapadnih demokratičnih državah še danes, kljub vsem težkim preizkušnjam in klubu lepo zvenedi ustavi predpostavlja državo človeku. Tudi v teh državah, četvero nimajo komunistične enostranske in diktatorske vladavine, gledajo vedno le na državljanja, kateremu določajo vrsto dolžnosti in pravic.

Namesto tega bi morali povsod na svetu spoštovati najprej neizpodbitne in neodložljive pravice človeka kot takega in ne šele kot državljanja in šele potem naložiti mu določene državljanske dolžnosti, ki naj se sklajajo z zakoni, na katerih sloni življenje države!

Tako bi, z luhkoto prišli tudi do večje izobrazbe človeštva, posebne kar se tiče državnega sožitja, kajti le na ta način bi ljudje, uživajoči vse svoje naravne pravice, z luhkoto sprejemali in izvrševali svoje državljanske dolžnosti, hkrat-

ti pa tudi spoštovati pravice svojega bližnjega.

S tem bi odpravili trpljenje in pritožbe narodnih manjšin, raztresenih po raznih državah. Ce bi namreč te manjšine uživali vsaj svoje naravne pravice, jezikovne in druge, bi se ne čutile takoj zapostavljene in bi z večjim upajanjem in preprijanjem izvrševale svoje državljanske dolžnosti!

V prvi vrsti pa si more biti tudi človek svet svojih pravic, kajti človek, ki se svojih pravic ne zaveda, jih ne zna niti terjati, niti uživati!

Ko pa je človek o svojih naravnih pravicah prepričan, ker jih v svoji zvesti kot živ ogenj čuti, teda mu postane jasna tudi pravica, da se sme upirati proti si, ki mu njegove naravne pravice krati!

Dr. AVGUST SFILIGOJ

Roditeljski sestanek

Roditeljskega sestanka niže srednje šole, gimnazije, liceja in učilišča niso starši v nedeljo 8. 1. obiskali v zadovoljivem številu.

Na sestanku so govorili tudi o šolskih potrebičinah, zlasti o knjigah, ki jih primanjkuje in se dajati morajo zadovoljiti s slabo natičanimi listi, ki jih pri učenju bolj motijo kot pa pomagajo.

Slovenci plačujejo davke in šolske takse, zato smemo v tem oziru upravičeno zahtevati državno po-

moč, da se ta nedostatek odpravi! Toda neki profesor je bil mnenja, da bi moral to pomoč zahtevati starši sami, in sicer z neposrednimi vlogami na ministrstvo, ki naj napisuje v slovenščini!

Pa se je oglasil drugi profesor, ki je vprašal, ali se tudi profesorji poslužujejo svojega slovenskega materinjega jezika, ko prosijo za namestitve?... To vprašanje se nam zdí pravilno in na mestu. Vsi smo namreč dolžni pokazati, da smo Slovenci in se za naše šole in splošna jezikovne pravice postaviti! Kdor se iz enega ali drugega razloga tega pravila ne drži, naj narodne zavednosti ne uči druge!

Kdor se za našo stvar sam ne upa v ogenj, naj ne pošilja drugih na prej... Pa se je prejšnjih sestankov so nekateri listi napak poročali, da so starši načeli vprašanje glede učnih knjig, in misel, da bi se moral zahtevati pomoč pri ministrstvu. V resnicu pa je v popolnem skladu s svojo profesorsko dolžnostjo in državljansko pravico proste besede sprožil vprašanje neki profesor, ne da bi se niti od daleč bel kakih hudih posledic, ki jih seveda pri tako nedolžni in upravičeni stvari ne more biti!

Mnenja smo, da bi zadeva o knjigah moralna brigati v prvi vrsti ravnateljstvo šole in šolsko skrbništvo. Pobudo pa lahko dajo tudi profesorski sveti, saj so ti organi dolžni skrbeti za učila!

Izpiti na srednjih šolah

Ravnateljstvo srednjih šol s slovenskim učnim jezikom v Gorici javlja, da se sprejemni, vstopni, nižji tečajni in zaključni izpiti pričnejo v soboto 4. junija ob 8.30 s pismeno nalogo iz italijsčine in se nadaljujejo po vrstnem redu, ki bo nabit na razglasni deski vselej šole proti koncu meseca junija.

Kdor želi polagati te izpite, mora najkasneje do 20. t. m. vložiti na ravnateljstvu šole prošnjo na kolkovanem papirju in ji priložiti listine, ki jih navaja oglas na razglasni deski šole.

Licejska in učiteljska matura pa se prične na 20. juniju.

Gorški srednješolci vabijo ljubitelje naše šole k svoji

ZAKLJUČNI PRIREDITVI

ki bo v nedeljo, 15. maja, in na Vnebohod, 19. maja 1955 vsakokrat točno ob 20.20 na šolskem dvorišču v ulici Croce (Solski dom).

Na sprednu so: Pevske točke - Ritmične vaje Telovadni nastop - Slovenski narodni ples - Salogra »Jezični dohtarka.«

Vstop prost. Sprejemali se bodo prostovoljni prispevki za revne dijake.

V slučaju slabega vremena se prva prireditev prenese na Vnebohod, druga pa na naslednjo nedeljo, 22. maja.

Msgr. Alojzij Novak - zlatomašnik

Predpretekli torek 3. maja je msgr. Alojzij Novak slavil svoj zlati jubilej, petdesetletnico svoje posvečenja za duhovnika.

Cerkveno slovesnost svojega jubileja je msgr. Novak praznoval v gorški stolnici v nedeljo 8. t. m. ob 6. uri zjutraj ob lepi udeležbi slovenskih vernikov.

Stevilni čestitki, ki jih je msgr. Alojzij Novak za priliko prejel, pridružujemo tudi naše, ker ga čislamo kot časti vrednega in zaslužnega dušnega pastirja in vlega ter značajnega javnega delavca tudi na drugih popriščih izven Cerkve!

Kdor bi viši dekan v Crničah, kot gorški stolni kanonik in kot dekan v Standžici je msgr. Novak vselej pokazal svojo visoko nadarenost, pa tudi svojo zdravo živo in vesel značaj, ki mu je vedno privabil le častitev in prijetljev!

Tudi on se sicer moral umakniti iz Crnič, kjer so ga komunisti zalezovali, toda danes bi ga radi prav v Crničah z vsem slovesom nazaj sprejel!

Lani je msgr. Novak podal ostanek na svoje mesto stolnega kanonika, in Škof ga je imenoval za častnega kanonika!

K tej odlöčitvi je monsignorja Novaka prisilil dejstvo, da mu niti demokrščanska vlada ne priznava še državljanstva, ker je pač slovenski duhovnik, pa vendar vedno le krščanski in katoliški duhovnik! In brez državljanstva mu nočejo dajati plače, to je »koncruje.«

Niti upokojiti ga oblast ne mara, da bi se po zaslужnem trudu nekoličko odpočil in prejel živiljenju zastonki kruh!

Vse to trnje prenaša msgr. Novak mirno in vedro, ves vdan v božjo voljo. Prav to ga še bolj odlikuje!

Monsignorju Alojziju Novaku kličemo: Bog Vas še dolgo let hrani med nami, zdravega in veselega v predvsem, Bog Vam daj še tisto zadoščenje, ki ga upravičeno pričakujete!

Smrt mladenke iz Standreža

Okoli 10. ure zvečer se je v nedeljo 8. 4. m. pripetila huda avtomobilská nesreča na križišču zgrajenske mostu na Soči, kjer sta z vso silo trčala Aldo Pelliagi iz Portogruare, ki je vodil svojo Fiat 1100, in 21 let stari Franc Gorjan iz Gorice, ul. Caprin, ki je vodil motorsko kolo, na katerem je sedela tudi gospodična Cirilia Lutman iz Standreža. Uboga gospodična se je pri nezgodi tako hudo telesno poškodovala, da je po noči umrla doma v Standrežu, kamor so jo iz tržiške bolnišnice prepeljali v obupnem stanju.

Pokopali so jo v torek 10. t. m.

Niti upokojiti ga oblast ne mara,

da bi se po zaslужnem trudu nekoličko odpočil in prejel živiljenju zastonki kruh!

In katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do ene ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine od 6. ure.

2) Navadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

3) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

1) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

4) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

5) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

6) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

7) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

8) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

9) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

10) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

11) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

12) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

13) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

14) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

15) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

16) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

17) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

18) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

19) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

20) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

21) Restavracije, gostilne, kavarnice, bari in vinoteki: v Gorici in občini Gradež in Tržič do 24. ure; v predmestju Gorice in ostalih občin pokrajine pa do 24. ure.

22) Načadne gostilne in gostilne s kuhinjo: v Gorici in občinah Gradež in Tržič do 24. ure; v ostalih krajin pokrajine pa do 23. ure.

23) Osmice: v vseh občinah pokrajine, kakor tudi v mestu samem, do 21. ure.

Lokali, v katerih točijo samo alkoholne pijače, bodo odprtji do 10. do 23. ure ob delavnikih in od 11. do 23. ure ob praznikih.

24) Restavracije, gostilne, kavarnice,

Oborožitev: v komunistični Nemčiji čednost - v zahodni zločin

Z avstrijsko mirovno pogodbo so novi kremeljski oblastniki izstavili svoje zadnje napore za preprečitev vključitve Zahodne Nemčije v Evropsko obrambno skupnost. Vsi komunistični najemniki na tej je na oni strani že zelo zelo histerično vpijeno in krčijo proti zopetni oborožitvi Nemčije. Res je, da bo morda človeštvo še glava bolela zaradi zopetne vzpostavitve nemškega militarizma, prav tako pa je tudi res, da pada za to oborožitev vsa odgovornost na same komuniste. Medtem ko komunistični agenti hujskajo ves svet proti zahodnemu nemškemu militarizmu, pa previdno molčijo o tem, da stoji od Saške preko Turingije in Brandenburške pa vse do Mecklenburške moderno opremljena in izjavljena poklicna nemška komunistična armada. Razlaga je — kot po navadi — le v tem, da v takoj imenovani komunistični Nemški demokratični republiki tega novega militarizma pruskih komunistov ne obesajo na veliki zvon. V komunističnem delu Nemčije so vedno skrbno pozili na to, da bi tako na Zahodu kakor pri ljudsko-demokratičnih sosedih na vzhodu ne vzbujali prevleklega vznemirjanja zaradi teh militarističnih in polvojaških početij. Vladi kremeljskega gaučiterja Grotewohla pa je včasih le ušla po kaka prepotentna samohvala: »Smo pripravljeni.«

Kako so v resnicici »pripravljeni skrbno prikriti policiji in njim pripadajoča »Sportna združenja? Da je poglavar ljudske policije v Lipskem, star španski vojaški najemnik Richard Staimer, pred časom po radiu zahteval od svojih vojaških novincev sredotočno skromnost španskih hribovskih kmetov, te ne odkriva nobenih posebnosti. Taka gesla razvajajo kvečjemu to, da komunističnim oblastnikom v Vzhodni Nemčiji pač ni mogče vzporedno korakati z neskrumimi načrti ostalih pripreniških generalstavov. Po številu, plačah in oborožitvi pa teh španskih hribovcev v pruskih škornjih in sovjetskih paradnih uniformah ni podcenjati. Zato je pri nas potreben, da posebno komunizmu naklonjeni svet nekaj več izve o resničnem povampiranju nemškega militarizma v komunističnem delu Nemčije. Na ta način bodo komunistične tirade proti oborožitvi Nemčije še prejele svoje resnično obeležje.

1500 tankov »Stalin«

Celotno število vzhodnonemške policije znaša v tem trenutku okrog 200.000 mož. To pomeni, da pride na vsakih 90 prebivalcev po en dnevnik javnega reda. V resnicici pa vrši policijsko službo le kakih 85.000 mož. Večji del, to je 115 tisoč mož, je »kasarniranih«. To pomeni, da se ta večji del ne razlikuje od ostalih samo po sovjetskih uniformah, ki jih nosi, pač pa tudi po svojih čisto vojaških značilnostih. To je poklicna armada po vzorci stare »Reichswehr«, ki naj dobavlja čestnike za poznejšo ljudsko armado.

Organizacijsko so te vojaške sile razdeljene v tri vojaška okrožja. S svojimi štabi v Pasewalku (sever), v Potsdamu (sredina) in v Lipskem (jug) skupno razpolaga tri elitne komunistične armada s 7 venotami v pripravljenosti, ki so v resnicici divizije. Vsako divizijo sestavljajo po trije pehotni, po en topniški in po en oklepni polk. K temu je treba pristeti še »morarički«, ki steje 8700 mož, nadalje letalsko skupino z letalskimi polki v Cottbusu, Drewitzu in Bautzenu in ki je več ali manj čisto sovjetska zadeva.

Kako so oboroženi ti komunistični »spoliciji«? Preteklega januarja so prispevali v Zossen prvi sovjetski atomski topovi za sovjetsko vojsko. Z njimi pa so pripeljali topove in ostalo tradicionalno oružje za nemške komunistične »spolice«. Tako razpolaga »kasarnirana«, kar je armado prebivalci sami imenujejo, z velikimi količinami težkega orožja. Med tem orozjem je 780 metalcev min, 240 protitankovskih topov kal. 37 mm in 88 mm, 350 protitankovskih topov kal. 45 mm in 57 mm, 450 motoriziranih topov kal. 66 mm, kakor tudi 230 topov kal. 122 mm.

Odkod denar?

Oklepni polki ne zaostajajo za topniškimi enotami. Razpolagajo z nad 1500 tanki »Stalini«. Od teh je 600 tipa T-34/76 in 500 tipa T-34/85. Razgibanost teh borbenih sil izpoljuje 760 oklepnih avtomobilov. Razkošje te spolicijske opreme je naravnost čudovito, in ljudje se sprašujejo, odkod denar za ves ta okras nemškega militarizma. Splošno je znano, da Sovjeti nješčar ne darujejo in da se po drugi strani komunistično finančno ministarstvo stalno bori s praznimi magajnami.

Se bolj presenetljive so plače za čestnike in vojake. Vzhodnonemški tovarniški delavec zasluži mesečno

največ po 400 mark. Če pa sleče svojo delovno oblike in si oblike uniformo, potem nima samo brezplačnega stanovanja in hrane, pač pa tudi prejema na teden po 70 mark. Napredovanja zaokrožijo te lepe dohodek seveda navzgor. Poddesetnik ima mesečno po 330 mark, podčastnik 370 mark, narednik 400 mark, štabni narednik 450 mark in glavni stražmoyer 500 mark. Častniki pa prejema: podporočnik 450 mark, poročnik 500 mark, stotnik 600 mark, major 700 mark, polkovnik 900 mark. Generalske plače so manj znane. Podadmiral Walther Werner prejema 3880 mark na mesec in njegov šef štaba, kontradmiral Neunkirchen, še vedno 2900 mark.

Ti zneski dokazujojo, da se komunistični Nemčija z vsemi silami trudi, da privabi čim več vojakov in častnikov v vrste svojih »spolicijev. Uniformirane v komunističnih državah spada brez dvoma v privilegirani razred, pa naj opravila politično ali vojaško robotu.

Narod s puško ob nogi

S takimi očitnimi diskriminacijami si verjetno diktatura ne bira simpatij med prebivalstvom. Vzhodnonemški delavec prav dobro ve, kako se mora omejivati, da se prebije skozi dolgi mesec,

zivilske nakaznice mu nudijo mesečno: 1350 g mesec, 1200 g sladkorja in 900 g maščob. Ce primerja to svojo revščino z prejemi »kasarniranih«, ki znašajo mesečno: 4800 g mesec, 2700 g sladkorja, 3000 g sira, 2100 g masla, potem ve, kako komunistične države urejujejo socialna vprašanja. Morda mu vedno takoj jasno, da velja »skromnost španskih hribovcev« predvsem njeni in ne komunistični policijski vojakom.

Se prav posebno koristne pa in poučne so te primerjave »strdote in skromnosti španskih hribovcev« pod komunističnim dežnikom za naše nepoklicne komuniste. »Delov in sneodvisov« glasilo (samo ne ve, česa), »Primorski dnevnike«, »teh »konkretnih problemih komunističnega raja seveda ne poročata nitičesar.

Dnevni propagandni pozivi komunistične vzhodnonemške vlade o »ljubski usposobljenosti« močno spominjajo na pokojna nacistična gesla o narodu s puško ob nogi. Z nemško ponovno oborožitvijo so vsekakor že pred mnogimi leti pridelali prav komunisti, in če bo te pripeljal svet v novo nesrečo, bo to njihova neizpodbitna zasluga. O tem naj razmišljajo in premislijo nekolicini trški komunisti in njihovi sopotniki.

TELEFONSKA ZVEZA med Evropo in Ameriko

OD TU IN TAM
Roziskovalci delovnih storilnosti so ugotovili, da vsak udar na tipko pisalnega stroja pritiska s silo 400 gramov. To znesi pri spremi tipkarici, ki napiše n. pr. dnevno po 40 trgovskih pisem po 15 vrst, skupno storilnost 14,4 ton. Tipkarica spada s svojo uporabo energije potem, k težkim delavcem, saj porabi prav toliko energije kot težak pri gradbenih delih, če dela v akordnem delu.

Sovjetska vlada je po diplomatski poti obvestila vlado Združenih držav, da so v Sovjeti uveliti dvanajst divjih rac in gosi, ki so obroškane z ameriškimi znaki. Odgovorni krogovi v Washingtonu so prepričani, da ta kršitev sovjetskega zračnega prostora ne bo po vročila diplomatskih zapletljajev med obema državama. Pri tem pa pripomijajo, da do sedaj še nobena sovjetska goš ali raca ni prišla v Združenih državah in proslila za politično zatočišče. Pri krščenih racah in goseh je stanje prav nasprotno. Tako se medsebojni sitnosti izravnava...

Pariška Opera ima na razpolago kar 1800 raznih peruk. Upravniki gledališke garderobe, monsieur Baisse, se že nekaj let trudi s popravili na teh perukah. Izdelujejo jih namreč iz kitajskih las, ki so najboljše in najbolj trpežne. Neurejene trgovske vezi s komunistično Kitajsko so uvoz kitajskih las skočno popolnoma presegale. Ze nekaj časa sem, tako pravi monsieur Baisse, pa so na međunarodnih tržiščih zopet na razpolago kitajski lasje, čeprav po izredno visokih cenah. Prihajo na trg po istih skrivnostnih potek kakor mamila.

Nemški tovarnar biskvita Barth zatrjuje, da je iznasel rastlinski izvleček, ki vsebuje vso potrebna hraniva, ki jih daje izdatni zajtrke. Deset gramov tega izvlečka, ki ga spravimo v škatlico za včigalice, zadostuje, da človeka popolnoma nasiti za polne štiri ure in vsebuje prav toliko kalorij kakor dvoje jajc s slanino ali šunko, dve kruhki maslom in marmelado ter dve skodelici bele kave. Iznajdeljitej je svoj izvleček kristol: »hranilne pilule« in se ukvarja s poizkusni, da bi tudi kosilo in večerje zgnetel v take pilule.

Britanski gledališki igralec Clive Brook velja za najvljudnejšega med vladnimi Angleži. Kamnoseku je naročil, naj na njegov namrštak vkleše nastrednj stavek: »Oprostite, prosim, da ne morem vstati in se vam zahvaliti za obisk!«

Dr. Adolf Schaerf, avstrijski podkancler, je na vprašanje: »Ali mislite, da Sovjeti s popuščanjem nasproti Avstriji v resnicici misljijo na preobraženje njihove politike v smeri sožitja?« odgovoril: »Prepričan sem o tem, in Sovjeti so namreč tudi neposredno povedali. Zatrjevali si nam, da jim je mnogo na tem, da pride do zmanjšanja napetosti v svetu. — Lenin se Sovjeti niso nikoli odpovedali. Ta je leta 1920 izjavil: »Dokler obstaja komunizem in kapitalizem drug ob drugem, ne bo mira na svetu. Ob koncu bo eden izmed obet sistemov zmagal. Ali bodo posmrtnico zaigrali sovjetskim republikam ali pa kapitalizmu. — Tudi Stalin se ni popolnoma pozabil. Leta 1952 je izjavil: »Z mirovno ofenzivo lahko podminiramo vojnojih saskačke vladavine. Te vladavine moramo nahajskati, da s tem razkrojimo kapitalizem. Vojna med kapitalističnimi državami mora postati verjetnejša kakor vojna med sovjetskim in nesovjetskim svetom, samo na ta način bomo Združene države izolirali.« Kdo izmed teh treh je govoril resnico?

Rokopise je treba poslati do 31. oktobra 1955 in sicer v dveh na stroj pisanih izvodih na naslov: Slovensko kulturna akcija - Leposlovne nagrade Granaderos 61, Buenos Aires, Argentina.

Nagrade so izplačljive v Buenos Airesu.

Sodelujoči pristanejo na to, da bodo nagrada dela izdana v Knjižnem programu Slovenske kulturne akcije za leto 1956 ali kasneje. Nagrada drama dela bodo po možnosti tudi uprizorjena. Za oboje bo avtor dobil še redni zahodni honorar.

Materialistično usmerjena dela ne pridejo v postopek pri razpisu leposlovnih nagrad.

Zitijo tvorijo gg. Vinko Brumen, Tine Debeljak, Lojze Geržič, Rudolf Jurčec, Milan Komar in Zorko Simčič.

Glasovanje razsodišča je tajno. Ce član razsodišča sam sodeluje pri natečaju, izgubi pravico glasovanja.

Razsodišč ima pravico proglašiti kakšno nagrado za nedoseženo. Ce misli, da predložena dela ne ustreza potrebi kakovosti stopnji. Prav tako si pridružuje pravico združiti dve ali več nagrad in jih razdeliti.

Dežela blaginje in socialne pravičnosti

Svicarsko pismo

Ce bi Svica ne obstajala in bi pustolovci odkrili deželo brez slemih pomembnejših naravnih zaledov ter bi najučenje narodne gospodarje na tej in na oni strani že zavese izpravljali, ali je mogoče, da taka dežela preživlja štiri in pol milijone ljudi, bi ti odgovorili, da je pojem »živeti« zelo raztegljiv in da bi štiri in pol milijoni pač za silo živel. Svica pa sama po sebi pobiha take odgovore, kajti štiri in pol milijonov Svicarjev ne živi »za silo«. Svicarji niso revni in ne shujšani ljudje. Nasprotno, so eden izmed redkih narodov sveta, ki živi v veliki blaginji. Organizacija Združenih narodov, ki tako ravnopravno operira s statistiko, je ugovorila, da je izmed 70 narodov sveta Svica glede blaginje na tretjem mestu za Združenimi državami in Kanado.

Vse te se pomeni mnogo. Najvažnejše vprašanje življenja v neki državi je, kaj si človek lahko kupi za svoj povprečni zasluzek. Svicar se s svojim zasluzkom vsekakor bolje odreže kakor Američan ali Kanadanc. Seveda so tudi Svicarji vsega časa skozi dolgi mesec

od svetovnega povprečja. Z drugimi besedami: prebivalstvo Svica predstavlja eno petstotinko svetovnega prebivalstva, vendar je udeležba Svica na svetovnih tržih ena petdesetinka. Se noben narod na svetu ni dosegel kaj takole.

Dežela kupuje v tujini več kar pa sama tujini proda. Svica je idealni trgovski partner. Svoj voz plapljuje z dragoceno valuto. Kako je vse to mogoče? Svicarske zavarovalnice in banke izvršujejo obsežne in dobitiščene kuplje. Svicarji so izredno razumljivi finančniki in njihova dežela je začela kapitale pravi magnet. Tujski promet je v Svicici organiziran bolje kakor v kateri koli državi. Svicarski hoteli najdejo sovratnike saj ne žadejo. Dežela si je sama pomagala. Se več. Ze leta 1940 se je Svica požravljalo zavzemala za vojne žrtve in postavila svoj lastni »Marshallov načrt«. Iz javnih sredstev in pomočjo zasebnih daril je zbrala 2515 milijonov švicarskih frankov in poleg tega dala na razpolago še nadaljnjih 930 milijonov frankov posebne pomoči.

Za vse te čudežne velja ena sama obrazložitev. Svica ni preživljala vojno. To pa še ne pove vsega. Tudi v Spaniji, na primer, se vojne nideležila. V medvojnih letih je za Svico tako važni tujski promet po vsem izostal. Res je, da v Svicici ničesar požgal, razobil in odnešel, vendar je ta faktor danes, ko so obnovljivana dela v Evropi začeli, manj pomemben. Mnogo večje važnosti so metode, katerim je ostala zvesta Svica v trgovini in industriji. Dežela vzdržuje svobodo trgovanja, spoštuje zasebno lastnino in privlači na svoje območje tudi najtežkejše podjetja na svetu. Če bi po kaki nesreči zavladali v Svicici komunisti, bi se brez dvoma ta dežela v 24 urah spremenila v saharsko puščavo. K sreči se to ne bo zgodilo. Kvečemu bodo narodi, ki jih danes slepijo komunistična mamilia, spoznali, da je pot Svici pot v človeško blaginjo.

Prvi, ki se je rešil...

Praporček Mihael Cahill je letel nad Malto v reaktivskem lovcu. Letalo se je v zraku raztresalo in ga vrglo v zračni prepad. Ni imel časa, da bi odprl padalo. Tuk nad morjem se je samo odprlo. Bil je težje poškodovan na obrazu in nogah. Napisnil je gumijast čoln in čez deset minut ga je rešil helikopter. Do sedaj še nihče ni imel take sreče.

Prvi, ki se je rešil...

Praporček Mihael Cahill je letel nad Malto v reaktivskem lovcu. Letalo se je v zraku raztresalo in ga vrglo v zračni prepad. Ni imel časa, da bi odprl padalo. Tuk nad morjem se je samo odprlo. Bil je težje poškodovan na obrazu in nogah. Napisnil je gumijast čoln in čez deset minut ga je rešil helikopter. Do sedaj še nihče ni imel take sreče.

Praporček Mihael Cahill je letel nad Malto v reaktivskem lovcu. Letalo se je v zraku raztresalo in ga vrglo v zračni prepad. Ni imel časa, da bi odprl padalo. Tuk nad morjem se je samo odprlo. Bil je težje poškodovan na obrazu in nogah. Napisnil je gumijast čoln in čez deset minut ga je rešil helikopter. Do sedaj še nihče ni imel take sreče.

Praporček Mihael Cahill je letel nad Malto v reaktivskem lovcu. Letalo se je v zraku raztresalo in ga vrglo v zračni prepad. Ni imel časa, da bi odprl padalo. Tuk nad morjem se je samo odprlo. Bil je težje poškodovan na obrazu in nogah. Napisnil je gumijast čoln in čez deset minut ga je rešil helikopter. Do sedaj še nihče ni imel take sreče.

Praporček Mihael Cahill je letel nad Malto v reaktivskem lovcu. Letalo se je v zraku raztresalo in ga vrglo v zračni prepad. Ni imel časa, da bi odprl padalo. Tuk nad morjem se je samo odprlo. Bil je težje poškodovan na obrazu in nogah. Napisnil je gumijast čoln in čez deset minut ga je rešil helikopter. Do sedaj še nihče ni imel take sreče.

V E S T I S T R Ž A Š K E G A

Tako je govoril Togliatti

Togliattijev govor 1. maja na stadionu pri Sv. Soboti je bil očvidno prikrojen željam Tržačanov, tržaškim potrebam iz zahtevi človeštva po svobodi. Govoril je o praznih pomolih, o ugasilih dimnikih, o napol praznih tovarnah, o odhajajočih najboljih delavcih v Avstralijo, o brezposelnosti in padajočem življenjskem standardu (ravnin). In na temelju teh dejstev je ugotovil, da tržaško vprašanje še ni rešeno ter da bo rešeno še tedaj, ko se bo zopet Trst vrnil na svoj položaj, ki mu gre kot trgovskemu in pomorskemu središču severnega Jadrana, v katero se morajo zlivati vse življenske sile evropskih držav, zlasti onih Vzhodne Evrope. Govoril je tudi, o prosti luki, ki bi pa prifila do veljave v sodelovanju vseh narodov. Tržačanov, cele Julisce krajine in narodov Vzhodne Evrope, na polju dela in izmenjanja dobrin. Prešel je zatem na jugoslovanske narode in jugoslovenski režim ter naglasil, da je bila dosedanja politika nacionalističnih smernic med Italijo in Jugoslavijo zgrešena in da je je treba v interesu Tržačanov odklanjati. Aktivno sodelovanje med Italijo in Jugoslavijo da je potrebno tudi za pozitivno rešitev tržaškega problema. Ali to naj bi bilo mogoče samo s tako mednarodno politiko Italije, ki odklanja zasulenje pod imperialističnimi državami, ki gonijo od njih odvisne narode, da se kolijo med seboj v nacionalističnem tekmovanju. In, zato pozdravlja vsak korak, s katrim se Jugoslavija oddaljuje od imperialističnih držav. Zmagu komunistov se niti dosežen. Zbirati podpise za mir se naprej in zajeti vsakogar, ki je zaslepljen od razrednega sovrašta.

In po borbi za mir je prišel Togliatti k korbi za svobodo. O svobodi je govoril, kot bi bil komunizem sama posebljena svoboda; je pa pozabil, da Trst, ki je tuk ob meji železne zavesne, preveč dobro pozna komunistično svobodo. Togliatti je o svobodi govoril, kakor bi bil in »Demokracije« citirani nauke in resnice, o katerih smo že toljikrat pisali in še bomo pisali, ker je »Demokracija« največji glasnik svobode in človečanskih pravic med slovenskimi in jugoslovenskimi političnimi listi v vsej južni Evropi.

Pošlušajte kako je govoril Togliatti: »Delavci potrebujejo svobodo ravno tako kot svojo plačo, še bolj kot svojo plačo. Jo potrebujejo, ker so ljudje in ker v svobodi je njih dostojanstvo; v svobodi je dana možnost, da se ljudje borijo za svoje ideale, da se uveljavijo kot sile svobodnega sveta.«

Tovariš Togliatti je tako govoril delavskim množicam v Trstu, tostran železne zavesne, v kapitalističnem svetu na dan 1. maja 1955. Gospodovega leta. To je priznanje, izpoved in odsoba iz ust prvega komunističnega voditelja Italije. Da, to je odsoba vsega komunizma, od Marxa do Lenina, od Stalina do Tita, od Malenkova do Hruščeva. V tem priznanju, v teh besedah je izreceno odsoba vseh diktatorjev, od fašizma in nacizma do komunizma, vseh tehnih policij, od OVRE do GESTAPA, od CEKE do NKVD, od OZNE do UDDEB; krščea odsoba vseh prisilnih delavskih taborišč, vseh koncentracijskih središč, političnih peganjan vseh likvidacij in odsob političnih nasprotnikov komunizma, ki so se borili za svoje ideje. To je odsoba vseh diktatorskih režimov z eno samo stranko na krmilu, od Tita na Jadrancu pa tja preko vse Vzhodne Evrope do Mao Tse-tunga na Dalnjem vzhodu.

Togliattijeve besede o svobodi so vmenjene za komunizem, so nehoté napoved njegovega poraza in propada, kajti, kjer je svoboda, tam ne more biti komunizma, in kjer je komunizem, ni svobode!

Togliatti je izrekel veliko resnico o svobodi, o kateri je sam prepričan, da je prava, o kateri ve, da je postulat in zahteva vsega

človeštva. Ali on tudi ve, da potem s v sloboda državljanov — s mrt komunističnih režimov, in ker hoče človeštvo tako silno svobodo, da v trumah beži iz komunističnih držav v svobodni svet, tvegajoč tudi življenje na mejah, mora komunizem pritiči vsaj z besedami poveljevati svobodo. To je storil Togliatti v Trstu. Da bodo ljudje čuli in verjeli, čes, saj kojšči proti svobodi, saj sami vodje komunizma priznavajo, da delavci potrebujejo svobodo še bolj kot svojo plačo. S to komunistično svobodo pa je kakor s komunistično vlado proletariata: vse moč in oblast — in razkošnost povrhu — ki jo niso poznali niti kralji in cesarji, je v rokah ducata komunističnih poglavarjev, ne pa v rokah proletarskih množic; tako tudi s v slobodo uživajo samo poglavarji, pa govorite: pri nas je svoboda.

In Togliatti je sam potrdil, da je komunistično poveljevanje svobode zopet le pesek v oči delavstvu zahodnega sveta, ki je dejal, da ni res, da v državah, kjer vladajo komunisti, delavci izgubijo svobodo. Da bi podkrepil svojo bajko o delavski svobodi pod komunističnimi režimi, je skušal primerjati zahodni (kapitalistični) svet s komunističnim. In kaj je dejal?

Togliatti je v Trstu priznal, da je človeku in delavcu potrebna svoboda kot zrak, kot voda, kot plača in še bolj kot plača; da brez svobode ni življenja. To dragoceno priznanje s komunistične strani nam je prinesel njegov govor. Kje je svoboda, to pa bo odločilo človeštvo samo.

Hli bo Italija izvažala petrolej?

Odkar so v Italiji na nekaj mestih dejansko odkrili ležišča naftne in je pri nekaterih vrtanjih privedlo v oblini količini dotočati na površje tekoče serno zlato, kar nočajo ponehati glasoviti, ki napovedujejo, da se bo Italija že v nekaj letih popolnoma osvobodila vsakega uvoza bencina in naft. Postalo pa celo izvoznica te tako iskanec in dragocene surovine. Kaj bi to pomenilo za italijansko gospodarstvo, si lahko mislimo. Ze bi Italija lahko krila samo svoje lastne potrebe te surovine, bi to ozdravilo njen trgovsko bilanco. Večji izvoz pa bi jih omogočil, da kupuje v tujini obilico ostalih surovin, ki jih rabi njena industrija, in hranje, ki jo rabi njen prebivalstvo. Siromaštvo in skrb bi bile pregnane z Apeninskega polotoka. Zato se ne smemo čuditi, da javnost tako ljubosumno spremi vse, kar se dogaja okoli »petroleja«, od katerega si toliko obeta. V debatu, ali naj dobè pravico na izkorisčanje zasebne družbe ali naj bo to državni monopol; ali naj se izkorisčanje prepusti samo domačinom ali tujemu kapitalu so posegle pravse važejoče gospodarske organizacije, javne ustanove in politični činitelji. S tem vprašanjem so dovedli v zvezo tudi nekaj najvažejših zunanjopolitičnih obiskov zadnjega časa, tako tudi Scelbovo

potovanje v Združene države.

Ni naš nemem, da bi na dolgo in široko obravnavali, kakšen sistem ureditive pridobivanja domače naftne bi bil za Italijo boljši, ali ne je se za Padsko nizino veljavni model razatega na vso Italijo ali ne, pač pa bomo navedli nekaj podatkov, ki naj našim čitateljem omogočijo, da bodo imeli pred očmi dejanski obseg in pomen vprašanja, za katerega gre.

V Italiji so po dolgoletnih iskanjih najprej odkrili nafto v Padskih nizini, pri kraju Cortemaggiore. Veliko obetači rezultati pa so bili dosegenci pri Alanno v Abruzzih in pri Ragusi na Siciliji. Za vrtanje izven Padiske nizine, kjer so si lahko pridobile to pravico, so pokazale veliko zanimanje razne ameriške družbe, ki so nato na vrtanje, od katerih so nekateri presegla globino 1800 metrov, tudi izvršile. Veliko dragih poskusov je bilo izvršenih zmanjšanih, toda nekateri so pokazali odlične uspehe. Ta

ko dajejo n. pr. petrolejski vrelci pri Ragusi dnevno po 100 ton surove naftne, medtem ko dajejo odlični vrelci v Venezueli povprečno po 50 ton dnevno.

Na osnovi teh uspehov je seveda zavladalo največje zanimanje za Sicilijo. Sicilijanska avtonomna deželna vlada je izkoristila konjunkturo in je dosledi dala celo vrsto naftoslednih koncesij: za 438.251 hektarjev površine družbi »Gulf Oil Company«, za 309.779 hektarjev družbi »Edison Oil Company«, za 64.881 hektarjev družbi »Anglo-Iranian Oil Company«, za 70.000 hektarjev družbi Sna Viscosa in za 42.627 hektarjev državni družbi Ente Nazionale Idrocarbur (ENI), ki ima koncesije tudi za izkorisčanje vseh ležišč naftne in zemeljskega plina v Padski nizini.

Tako je sicilijanska vlada do danes oddala koncesije že za eno trejtino vsega svojega ozemlja. Seveda tudi tam niso glede tega vsi isti misli. Mnogo jih zahteva, da je treba tuje družbe izključiti od izkorisčanja sicilijanskega petroleja.

Tekma za italijanski petrolej je torej tu in ima celo mednaroden obseg. Ali pa lahko prizadevamo, da bo domača proizvodnja v nekaj letih krila italijanske potrebe? Kakov piše »Corriere della Sera«, dajejo omenjena tri najvažejše italijanske petroleske podružnice danes sledete količine surove naftne: Ragusa po 250 ton dnevno, Alanno po 400 ton dnevno in Cortemaggiore po 50 ton dnevno. Skupno torej 700 ton dnevno ali 255.000 ton letno, medtem ko znaša italijanska domača potrošnja 22.000 ton dnevno ali okrog 8 milijonov ton vojaško solo v Saint Cir.

† Polk. Vladimir Vauhnik

Sole sedaj smo prejeli žalostno vest, da je 1 aprila, na Veliki petek, v Buenos Airesu prerano zaključil svoje življenje ugleden Slovenec, odiščen vojaški strokovnjak in plement ter načelen človek, polkovnik Vladimir Vauhnik. Kot eden izmed tistih slovenskih častnikov, ki so zaradi svojih izrednih sposobnosti v predvojni Jugoslaviji nad vse častno napredovali, je bil pokonjen znani štor Slovenije.

Odiščenjak že v sredini soli je bil Vauhnik sprejet na najelitnejšo avstrijsko vojno akademijo Theresianum, katero je končal kot najboljši absolvent svojega letnika. Jugoslavija ga je tudi poslala na izpolnjevanje v znano francosko vojaško šolo v Saint Cir.

Njegova služba je nato potekala večinoma po raznih stabi in v samem generalnem štabu. Postal je profesor na Višji vojaški akademiji (generalštarni šoli). Končno pa mu je bilo poverjeno eno izmed najodgovornnejših vojaških mest: postal je vojaški ataše jugoslovanskega poslanstva v Berlinu. Zaradi svojega poznavanja nemškega življenja in ljudi in svoje spremnosti je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal najbolj obveščen in najbolj razgledan tuj častnik v nemški prestolnici. K njemu se so zatekali po podatki tudi predstavniki raznih veselij. Svojo vlogo vodil je do konca leta 1945. Ob njenem koncu je bil Vauhnik sprejet na nemško vojno akademijo Theresianum, kjer je kmalu postal naj